

Op 17 december 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 23 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2008;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S. A., W.

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.12.2010 (2)

Overwegende dat betrokkene op 24.06.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 29.06.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 19.11.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 17.12.2010 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst;

betrokkene verklaart niet in Kandahar noch in Mazar e Sharif te kunnen blijven; er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt; betrokkene verklaart dat zijn zus tevens is moeten vluchten voor de Taliban; er dient te worden opgemerkt dat betrokkene met dergelijke verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen; betrokkene een verklaring voorlegt van de dorpsoudsten voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijk document een gesolliciteerd karakter heeft; betrokkene een brief voorlegt op naam van zijn schoonbroer A.M.; er dient te worden opgemerkt dat betrokkene met dergelijk document niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen;

betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt gencemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1^o onderdeel: schending van artikel 51/8 Vw

Luidens artikel 51/8 Vw kan "de Minister van Binnenlandse Zaken, of diens gemachtigde, beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid (DVZ) in uitvoering van art. 50, 1ste lid Vw én hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 Vw of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade bepaald in artikel 48/4 Vw. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. "

In deze bepaling kunnen alvast 3 soorten voorwaarden onderscheiden worden, waaraan een nieuwe meervoudige asiel aanvraag moet beantwoorden, alvorens ten gronde onderzocht te kunnen worden.

1/ 'Nieuw' zijn

Ten eerste moet bij een meervoudige asielaanvraag dus iets 'nieuws' voorgelegd worden, in de zin dat het nog niet eerder aan de asielinstanties is voorgelegd.

Wat dat precies allemaal kan inhouden is de wet minder éénzijdig.

In casu meent tegenpartij dat er van de door verzoeker neergelegde documenten, zijnde verklaringen van dorpsoudsten en (schoon) familie, een gebrekkige bewijskracht uitgaat doordat zij niet het persoonlijk karakter van zijn asielproblematiek kunnen aantonen.

Verzoeker heeft nochtans duidelijk in zijn gehoor aan tegenpartij op 23/09/2011 verteld, dat omwille van zijn asiel-problematiek dit ook zijn weerslag had op het familiale leven van zijn zus en haar echtgenoot, A. M.. Zo werden zij door de Taliban in Mazar - e Shanif gecontacteerd met vraag om te vertellen waar haar broer zich bevond. Nog vóór de terugkeer van de Taliban af te wachten, is zij samen met haar man naar een andere provincie gevlucht.

Verzoeker meent dat dergelijke argumentering eerder gebaseerd is op een inschatting van de andere 2 voorwaarden (zie hieronder) en lijkt er alvast van uit te gaan dat het nieuwe gegeven ook bewijskrachtig moet zijn of dat er op zijn minst een 'begin van bewijs' voor afgeleverd moet worden.

2/ Een 'ernstige aanwijzing' uitmaken

Vervolgens moet het nog niet eerder aan de asielinstanties voorgelegde gegeven volgens de Belgische wet "een ernstige aanwijzing uitmaken van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade".

Ook hier is deze notie onduidelijk.

In casu meent tegenpartij dat zij bij de beoordeling of een element, zijnde de 2 documenten, al dan niet aan 'ernstige aanwijzing' uitmaakt, zich ook over de bewijskracht van het element moet uitspreken.

Verzoeker is nochtans de mening toegedaan dat dit evenwel, sinds de wetswijziging van 2006, exclusief aan het CGVS voorbehouden terrein geworden is.

Het Grondwettelijk Hof heeft daarenboven in haar arrest van 8/08 van 27 mei 2008 bevestigd dat de DVZ zich bij de toepassing van artikel 51/8 niet over de 'aard' van de nieuwe gegevens in het licht van de voorwaarden van de vluchtelingdefinitie (en van de definitie van subsidiaire bescherming) mag uitspreken:

"Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert, maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van dien aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond, is artikel 51/8 niet van toepassing."

Bovendien wordt dit volgens verzoeker ook nog vergroot door het feit dat iedere, zelfs louter marginale toetsing van een nieuw aangedragen element buiten haar bevoegdheid valt.

Verzoeker stelt zich dan ook de vraag of deze tweede voorwaarde nog eigenlijk als voorwaarde kan dienen voor tegenpartij om een nieuwe aanvraag al dan niet in overweging te nemen en of tegenpartij zich eigenlijk niet moet beperken tot het vaststellen dat er "nieuwe" gegevens zijn.

Immers valt moeilijk in te zien hoe een 'prima facie beoordeling' door tegenpartij van de bewijskracht of de inhoud van een nieuw element te rijmen valt met het grondwettelijk verbod zich over de aard van het stuk ter ondersteuning van de asielaanvraag uit te spreken en het ontbreken van de wettelijke bevoegdheid voor de inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag zelf te beoordelen.

Verzoeker meent alvast dat zijn neergelegde documenten nieuwe bewijzen zijn van reeds eerder in zijn eerste asielaanvraag aangehaalde feiten.

3/ zich voorgedaan hebben na de laatste fase van de vorige procedure waarin dat mogelijk was

Omtrent deze derde en laatste voorwaarde wordt er door tegenpartij geen specifieke motivering naar voren gebracht.

Verzoeker meent dan ook dat er alvast op dit punt geen betwisting kan zijn, m.n. dat hij pas na de laatste fase van de vorige procedure deze 2 documenten kon verkrijgen.

Uit bovenstaande argumentatie mag blijken dat verzoeker dan ook de mening toegedaan is dat artikel 51/8 Vw geschonden werd.

Dat het eerste onderdeel van dit eerste middel gegrond is.

2^e onderdeel: schending van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt er toe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De tweede asiel aanvraag van de verzoekende partij werd niet in overweging genomen omdat de verzoekende partij geen nieuwe elementen op gaf met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden, zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie bijlage, stuk 1).

Zo blijken de documenten, namelijk een brief op naam van zijn schoonbroer, A. M., alsook een verklaring van de dorpsoudsten die verzoeker bij het tweede asielaanvraag naar voren brengt, volgens tegenpartij, niet het persoonlijk karakter van zijn asielproblematiek aan te tonen.

Nochtans is verzoeker van oordeel dat het bewijs van de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vrij is, in het bijzonder met betrekking tot de oorsprong en de vorm van de documenten die die vrees rechtstreeks of onrechtstreeks beogen aan te tonen.

De tegenpartij gaat hier in haar beslissing voorbij, en geeft een korte motivering, gesteund op enkele, uit hun feitelijke context getrokken elementen, zonder het geheel der feiten, zoals destijds in zijn eerste asielaanvraag weergegeven, in overweging te nemen.

Van bij zijn verhoor, tijdens de eerste asiel aanvraag, bij de tegenpartij, heeft verzoeker een precies, gedetailleerd en omstandig verhaal gegeven aangaande de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land te ontvluchten. Hij heeft dergelijk verhaal herhaald bij de Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het is gebleken dat zijn verhaal samenhangend is en dat zijn verklaringen standvastig zijn gebleven, niet alleen aangaande de hoofdzaak van de door zijn verhaalde gebeurtenissen, doch ook aangaande talrijke details en de juiste omstandigheden die betrekking hebben op die gebeurtenissen.

Er kan zodoende dan ook in geen geval vastgesteld worden dat de feiten die door de verzoekende partij zijn ingeroepen, kennelijk ongegrond of bedrieglijk zijn op basis van de elementen die (opnieuw) in de beslissing aangehaald worden.

De afweging van de feitelijke omstandigheden is dus op volstrekt ongemotiveerde wijze geschied.

Dat dus geheel ten onrechte door verwerende partij geen rekening werd gehouden met deze 2 door verzoeker neergelegde nieuwe stukken.

Verzoeker is dan ook van mening dat tegenpartij niet op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan.

Dat het tweede onderdeel van dit eerste middel gegrond is."

2.2 Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangedulde overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het verhoorverslag van 23 maart 2011 verklaarde verzoeker op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij wenst aan te brengen voor zijn nieuwe aanvraag het volgende:

"Ik kan niet in Kandahar blijven en ook niet in Mazar e Sharif. Ik heb dit al uitgelegd bij CGVS en RVV. Mijn zus werd in Mazar e Sharif gecontacteerd door Taliban. Ze kreeg bedenktijd om hen te zeggen waar ik verbleef. Voor de Taliban kon terug komen om antwoord te vragen is ze gevlucht en verhuisd naar een andere provincie. Ik heb hiervan ook een bewijs mee. De brief is echter wel opgemaakt op de naam van haar man, A.M. Deze brief werd me opgestuurd door een kennis. Ik heb deze hier in België laten vertalen. Ik wens verder niets meer toe te voegen. Het verhaal werd me voorgelezen."

Verweerder stelt in de bestreden beslissing: *"betrokkene verklaart niet in Kandahar noch in Mazar e Sharif te kunnen blijven", "dat zijn zus tevens is moeten vluchten voor de Taliban", betrokkene een verklaring voorlegt van de dorpsoudsten", betrokkene een brief voorlegt op naam van zijn schoonbroer A.M."* Verweerder is aldus in de bestreden beslissing ingegaan op alle elementen die verzoeker bij zijn asielaanvraag van 17 december 2010 als nieuwe elementen heeft aangebracht. Verweerder oordeelt echter dat verzoeker *"bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980"*, nu hij geen enkel begin van bewijs voorlegt ter staving van zijn bewering niet in Kandahar noch in Mazar e Sharif te kunnen blijven, met betrekking tot de problemen van zijn zus niet het persoonlijk karakter van zijn problematiek kan aantonen, het document van de dorpsoudsten een gesolliciteerd karakter heeft en met het document op naam van zijn schoonbroer niet het persoonlijk karakter van zijn problematiek kan aantonen. De tweede asielaanvraag wordt derhalve niet in overweging genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat verweerder zich niet over de bewijskracht van de elementen mag uitspreken maar dat dit exclusief aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is voorbehouden. Verzoeker stelt dat het grondwettelijk verbod zich over de aard van een stuk uit te spreken niet valt te rijmen met de *prima facie*-beoordeling door verweerder van de bewijskracht of de inhoud van een nieuw element.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *"ernstige aanwijzingen"* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *"ernstige aanwijzing"* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De verklaring van de dorpsoudsten is weliswaar nieuw in de zin dat het voor het eerst wordt voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat een dergelijk document een gesolliciteerd karakter heeft. De brief betreffende zijn schoonbroer kan het persoonlijk karakter van zijn problematiek niet aantonen. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt verweerder zich geenszins schuldig aan een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan bezwaarlijk betwisten dat de verklaring van de dorpsoudsten een gesolliciteerd karakter heeft. Evenmin is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat de brief betreffende zijn schoonbroer het persoonlijk karakter van zijn problematiek niet kan aantonen. Hierbij moet worden geduwd dat het niet kennelijk onredelijk of strijdig is met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet om stukken die een

gebreekte bewijswaarde hebben niet als nieuwe gegevens te beschouwen. Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen immers geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

Verzoeker betoogt verder dat verweerder het onderzoek beperkt tot een korte motivering betreffende de 'nieuwe elementen' zonder het geheel der feiten, zoals destijds in zijn eerste asielaanvraag weergegeven, in overweging te nemen. Verzoeker heeft immers van bij het begin een precies, gedetailleerd en omstandig verhaal gegeven aangaande de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land te ontvluchten. Zijn verhaal is samenhangend en zijn verklaringen zijn standvastig. Verweerder kan aldus *"in geen geval (vaststellen) dat de feiten die door de verzoekende partij zijn ingeroepen, kennelijk ongegrond of bedrieglijk zijn op basis van de elementen die (opnieuw) in de beslissing aangehaald worden."*

In tegenstelling tot verzoekers bewering worden de aangehaalde 'nieuwe elementen' niet verworpen omdat de feiten 'kennelijk ongegrond of bedrieglijk' zijn. Verweerder beperkt zijn onderzoek tot een beoordeling over de vraag of de afgelegde verklaring en aangebrachte documenten kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens met betrekking *"tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980"*. Verzoekers betoogt dat zijn verhaal van bij het begin samenhangend en standvastig is, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in het arrest 51 168 van 16 november 2010 van de Raad dat verzoeker *"geen concrete aanwijzingen geeft voor een gegronde vrees voor vervolging vanwege de taliban tussen 2001-2002 in Kandahar, Maimana waar hij werkte en Mezar waar hij studeerde (...)"*; *"dat verzoeker met betrekking tot zijn vrees voor vervolging na zijn terugkeer naar Kandahar eveneens vaag is en zijn vrees steunt op vermoedens en gezegden van niet nader bepaalde derden."*; *"kan ook geen geloof worden gehecht aan de voorgelegde dreigbrief"*; dat *"verzoeker onvoldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er in hoefde van verzoeker een ernstig risico kan worden vermoed op een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie"*.

Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, dient opgemerkt te worden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, immers slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan *"van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, o.m. het algemeen beginsel rekening te houden met alle pertinente elementen in een dossier"*.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De verzoekende partij steunde zijn tweede asielaanvraag vooral ook op basis van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets aan de norm van de redelijkheid te doorstaan.

Het is het enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd.

De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen, de overheid moet in alle redelijkheid de door haar genomen maatregelen hebben kunnen kiezen;

"Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkend overheidspersoon tot zo een beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd"

(Het beginsel van behoorlijk bestuur", A. VAN MENSEL, Mys en Bröesch, 1997, p. 151 - 152)

Het controlerrecht van de rechter mag zich dan ook niet tevreden stellen met een loutere toetsing in de marge: "un tel examen ne saurait se résigner à n'être que marginal".

(P. MARTENS: respect de la vie familiale et sauvegarde de l'ordre public, noot onder het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 18 februari 1991, R.TD.H 1991, p. 325).

De rechtspraak van de Raad van State (RvSt 1 april 1996, nr. 1958969, T VR 1996, p.29 e.v.) leert ons verder dat een administratieve beslissing die een inbreuk zou betekenen of kunnen betekenen op de fundamentele rechten, enkel kan worden genomen op basis van een ernstig onderzoek inzake de "proportionalité entre d'une part, le but et les effets de la démarche administrative présente ... et d'autre part, sa praticabilité plus au moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement".

Het is merkwaardig dat tegenpartij in bovenstaand dossier aan het arrest van 16/11/2010 van de RVV zelf voorbijgaaf. Daarbij leest men zeer duidelijk dat de CGVS op 8/10/2010 (zie overweging 2.5, 2e alinea: "Op 01/10/2010 laat verwerende partij (i.c. CGVS) een update geworden van de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan tussen juni 2009 en augustus 2010. Ter terechtzitting stelt verwerende partij dat subsidiaire bescherming kan worden toegekend voor burgers afkomstig uit de provincie Balkh, meer specifiek Mazar - e Sharif. "

Verzoeker meent dan ook dat dit arrest van de RVV waarbij de CGVS AKKOORD ging met de subsidiaire bescherming voor verzoeker, altijd als een nieuw element dient te worden aanschouwd bij zijn tweede asiel aanvraag.

Daarenboven is er ook de nota van het CGVS van september 2010 zelf waarbij er een lijst gemaakt wordt van regio's in Afghanistan die als onveilig dienen te worden verklaard.

Deze nota werd op 11/10/2010 gepubliceerd, dit is 3 dagen nadat de terechtzitting bij de RVV was. Betrokkene heeft ook in zijn tweede asielaanvraag de verschillende plaatsen aangegeven waar hij (Kandahar en Mazar-e Sharif) heeft gewoond, regio's die als onveilig worden beschouwd.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat tegenpartij hierbij een klaarblijkelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door deze 2 documenten van de asielinstanties nota bene (!!) niet in ogenschouw te willen nemen.

immers op instructie van zijn raadsman heeft verzoeker dit op het interview bij tegenpartij willen neerleggen als nieuw element. Doch verzoeker werd met een kluitje in het niet gestuurd met de loutere mondelinge mededeling dat zij (in casu tegenpartij) al notie hadden van het tussengekomen arrest bij de eerste asielaanvraag van de RVV en van de nota van het CGVS dd. 11/10/10 en dat dit niet nog eens hoefde neer gelegd te worden.

Uiteindelijk werd enkel een afgiftebewijs door de tegenpartij afgeleverd voor de 2 originele documenten en de enveloppe.

Zoals reeds eerder aangehaald (zie 1e onderdeel van 1e middel), meent verzoeker dat het niet tot de bevoegdheid van tegenpartij hoort om hierover een eindoordeel te vellen.

Want rekening houdende met de huidige veiligheidssituatie, die door het CGVS wél in ogenschouw werd genomen !!, zou geen redelijk denkend overheidspersoon op 23 maart 2011 tot de aangevochten beslissing kunnen komen waarbij de (tweede) asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

Verzoeker meent dan ook artikel 48/4 Vreemdelingenwet waaraan deze beslissing onderworpen is, geschonden is.

Dat het tweede middel geschonden is."

2.4 Aangezien verzoeker, bijkens de bespreking onder het eerste middel, niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is geschonden door de bestreden beslissing, kan verder niet worden ingezien op welke wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou zijn miskend. Een toepassing van dit artikel is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangebracht werden, *quod non*. Verzoeker kan de schending van dit artikel niet dienstig aanvoeren. Bovendien is de kritiek, gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvraag, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten. Aldus wordt de schending van het algemeen beginsel dat volgens verzoeker stelt dat rekening dient te worden gehouden met alle pertinente elementen in een dossier, evenmin aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Einig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:


mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

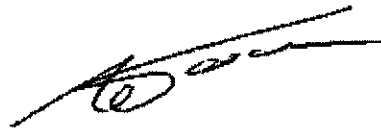
griffier.

De griffier,



M. DENYS

De voorzitter,



N. MOONEN